

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobkyně I.M.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, Opletalova 1417/25, Praha 1*, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.7.2016, čj. MV-92473-7/SO-2016

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a postoupenou místně příslušnému Krajskému soudu v Plzni domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25.7.2016, čj. MV-92473-7/SO-2016 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 21.4.2016, čj. OAM-18894-10/TP-2015 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č.326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 67 ZPC. Žalobkyně požadovala, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15.9.2016, čj. 8A 146/2016-23, nebyl žalobě přiznán odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky odůvodnění rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu stanovené v § 89 odst. 2 správního řádu a správními orgány obou stupňů nebyl ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dle žalobkyně jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v rozporu s § 67, § 75 a § 174a ZPC a při jejich vydání byly porušeny základní zásady správního řízení deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Dle žalobkyně správní orgány obou stupňů vykládají přepjatě formalisticky § 67 ZPC a nesprávně jej aplikují v neprospěch žalobkyně. Povolení k trvalému pobytu tak může být uděleno toliko cizinci, který splňuje podmínky § 67 odst. 1 ZPC a zároveň spadá do okruhu osob uvedených v § 67 odst. 2 až 4 ZPC. Dle žalobkyně nelze vykládat ustanovení zákona o pobytu cizinců restriktivně v neprospěch cizince, jestliže znění zákona ani jiné rozhodné aspekty takovému výkladu nepřisvědčují. Zákon je třeba vykládat tak, že se trvalý pobyt udělí jak cizinci, který splní podmínky podle § 67 odst. 1 ZPC, tak cizinci, který splňuje některou z podmínek podle § 67 odst. 2 až 4 ZPC.

Správní orgány obou stupňů pochybily, jestliže dovodily, že žalobkyni nelze podřadit pod žádný případ vyjmenovaný v 67 odst. 2 až 4 ZPC. Prvostupňový správní orgán posoudil otázku naplnění některé z těchto podmínek v rozporu s § 3 správního řádu, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně splnila podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu již splněním podmínek podle § 67 odst. 1 ZPC. Žalovaná tuto nezákonnost nezhojila a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Prvostupňový správní orgán prakticky bez dalšího posoudil nesprávně podanou žádost jako zjevně právně nepřipustnou, aniž by se blíže zabýval situací žalobkyně, když v případě, kdy k žádosti nebyly doloženy podklady potřebné pro její vyřízení, rovnou bez dalšího uzavřel, že žádost není důvodná. Žalovaná tuto nezákonnost aprobovala, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

Ačkoli žalovaná shledala nesprávným postup prvostupňového správního orgánu (když nevyzval žalobkyni v případě nedostatku žádosti k jejich odstranění výzvou, jak požaduje správní řád) uzavřela, že je žádost nedůvodná.

Dle žalobkyně měl prvostupňový správní orgán žádosti vyhovět za užití § 67 odst. 7 ZPC. Pochybil, když se možností aplikace tohoto ustanovení vůbec nezabýval. Není správný názor žalované, že by ani případná existence důvodů hodných zvláštního zřetele nemohla mít vliv na příznivější rozhodnutí ve věci, neboť je zřejmé, že cizinci nelze současně prominout splnění obou podmínek (stanovených v odst. 1 tak a v odst. 2). Takový výklad ze zákona nutně nevyplývá a je nesprávně restriktivní.

Správní orgány obou stupňů se nevypořádaly s přiměřeností rozhodnutí ve smyslu § 174a ZPC. Dle tohoto ustanovení bylo vůlí zákonodárce posuzovat přiměřenost všech rozhodnutí správních orgánů, neboť jen tak lze garantovat jejich spravedlnost. Žalobkyně v té souvislosti zmínila nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 150/99 (*nálezy Ústavního soudu jsou dostupné na <http://nalus.usoud.cz>*), dle kterého při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v něm vždy musí být přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy či správními orgány má za následek porušení základních práv a svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: „základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci.“ Právě s ohledem na zmíněné, je třeba trvat na tom, aby byl splněn požadavek § 174a ZPC a odůvodnění meritorního rozhodnutí obsahovalo úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí, a to v rozsahu požadovaném § 174a ZPC. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí požadovanou úvahu neuvedl, žalovaný jeho pochybení aproboval, když se přiměřeností dle § 174a ZPC vůbec nezabýval. Dle žalobkyně rozhodování o právech a povinnostech, tím spíše v tak citlivých věcech z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života jednotlivce, jako jsou rozhodování o přechodném pobytu občanů EU, v právním státě musí být vždy přiměřené. Přinejmenším se mají správní orgány o úvahu přiměřenosti alespoň pokusit. Zásada přiměřenosti v cizineckých věcech vyplývá již ze samotného § 174a ZPC a dále z obecných zásad právních, aniž by bylo potřeba explicitně stanovit požadavek přiměřenosti u každého jednotlivého ustanovení v rámci zákona o pobytu cizinců. I z tohoto důvodu žalovaná zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná označila námitky žalobkyně nedůvodnými a navrhovala s odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby. Uvedla, že má být ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a orgány Ministerstva vnitra jako celek jsou mj. povolány hájit veřejný zájem v této oblasti, tzn. v daném případě zájem na potvrzení důvodů dle § 67 ZPC. V § 67 odst. 1 ZPC jsou stanoveny podmínky, které musí splňovat žadatel o povolení k trvalému pobytu. Současně musí žadatel splnit ještě některou z podmínek stanovených v odst. 2, 3 a 4 tohoto ustanovení a podmínku stanovenou v odstavci 5. Žalovaná v souvislosti s výkladem ustanovení § 67 ZPC zmínila rozsudek Městského soudu v Praze čj. 9 Ca 168/2008, kde tento soud uvedl, že jsou jednotlivé odstavce § 67 vzájemně provázány a navazují na sebe. V případě žalobkyně však

nebylo potvrzeno, že by žalobkyně splňovala podmínky § 67 ZPC. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nespadá do okruhu osob vymezených v ustanovení § 67 odst. 2, 3, a 4 ZPC, tedy osob oprávněných k podání žádosti o trvalý pobyt, bylo nadbytečné zabývat se splněním podmínek uvedených v § 67 odst. 1 ZPC.

Žádost žalobkyně nebyla posouzena jako zjevně právně nepřipustná, jak je zřejmé z prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí. Ačkoliv se dle žalované prvostupňový správní orgán dopustil pochybení, když žalobkyni nevyzval k doplnění žádosti, jedná se však o pochybení, které nemá vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy ani na jeho správnost. Pokud se žalobkyně domnívá, že splňuje podmínky § 67 ZPC, mohla tuto skutečnost doložit v rámci odvolacího řízení, což neučinila.

K možné aplikaci § 67 odst. 7 ZPC, tedy k zohlednění důvodů hodných zvláštního zřetele, žalovaná uvedla, že je nutné uvedené ustanovení chápat jako výjimku z odstavce 1 § 67 ZPC. V případě žalobkyně, která není cizincem podle § 67 odst. 2 ZPC nelze § 67 odst. 7 ZPC uplatnit, neboť podmínka dle odst. 2 musí být v případě postupu podle odst. 7 uvedeného ustanovení splněna. V případě žalobkyně by ani případná existence důvodů hodných zvláštního zřetele proto nemohla mít vliv na příznivější rozhodnutí ve věci. S ohledem na znění jednotlivých odstavců § 67 ZPC je zřejmé, že žalobkyni není možné současně prominout splnění obou těchto podmínek.

K posouzení přiměřenosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že zákon o pobytu cizinců explicitně stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 174a ZPC pak stanoví, jaká hlediska je správní orgán povinen posuzovat, pokud uvedená povinnost vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců (v případě trvalých pobytů např. z ustanovení § 75 odst. 2). Nejedná se o generální povinnost správního orgánu posuzovat vždy přiměřenost dopadů rozhodnutí. § 75 odst. 1 ZPC posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí nevyžaduje. Rovněž okolnosti daného případu v žádném ohledu nenaznačovaly, že by dopady napadeného rozhodnutí mohly znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a ta takovou skutečnost ani netvrdila, ačkoliv to byla s ohledem na charakter řízení, jakožto řízení zahajovaného na návrh žadatele, její povinnost. Analogicky lze dle žalované odkázat na právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26.11.2015, čj. 9 Azs 218/2015-51 (*rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz*), kde Nejvyšší správní soud dovodil, že „[...] V případě rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení §77 odst. 1 o pobytu cizinců zákonodárce nedal správnímu orgánu možnost správního uvážení a posouzení situace z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Naopak, pokud by mělo dojít krušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle odst. 2 uvedeného zákonného ustanovení, je posouzení vzhledem k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života vyžadováno. Již z výše uvedeného plyne, že při naplnění kteréhokoli písmene odst. 1 jsou dány důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. [...] Objektivně tedy zjistil (správní orgán) všechny relevantní okolnosti posuzovaného případu, k nimž následně přihlédl. Z toho vyplynula povinnost přistoupit ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Zákon správnímu orgánu nedává jinou možnost postupu.“ Žalovaná tak nezatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, když neposuzovala přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

IV. Vyjádření účastníků při jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobkyně po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobkyně. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

A.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“ V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými prvostupňovým správním orgánem a žalovanou v odůvodnění jejich rozhodnutí, jak bude dále uvedeno, proto na počátku vyložení svých závěrů citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Žalobkyně podala k prvostupňovému správnímu orgánu dne 20.10.2015 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. V žádosti uvedla účel pobytu „TP § 67 odst. 1“. Prvostupňový správní orgán proto zcela správně zjišťoval, zda žalobkyně splňuje podmínky pro povolení k trvalému pobytu stanovené v § 67 ZPC.

Podle § 67 odst. 1 ZPC *povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na*

povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.

Podle § 67 odst. 2 ZPC povolení k trvalému pobytu se při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 vydá, je-li žadatelem cizinec, který

- a) je mladší 18 let,*
- b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo*
- c) je osamělý a starší 65 let.*

Podle § 67 odst. 3 ZPC povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec,

- a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b),*
- b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo*
- c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý.*

Podle § 67 odst. 4 ZPC žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Podle § 67 odst. 5 ZPC lze žádost podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 67 odst. 6 ZPC povolení k trvalému pobytu může být vydáno cizinci uvedenému v odstavci 3 pouze, bylo-li toto povolení vydáno cizinci uvedenému v odstavci 2.

Podle § 67 odst. 7 ZPC splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.

Podle § 67 odst. 8 ZPC splnění podmínky podat žádost nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany lze prominout cizinci uvedenému v odstavci 3, pokud řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany skončilo dříve než řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizince uvedeného v odstavci 2.

Spolu s žádostí žalobkyně předložila v souladu s § 70 odst. 2 ZPC další náležitosti, které je cizinec povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit. Předložila rovněž rozsudek zdejšího krajského soudu ze dne 4.5.2015, čj. 60 Az 4/2005-43, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana,

a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, čj. 6 Azs 151/2015-36, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku pro nepřijatelnost.

B.

Žalobkyně žádala o povolení k trvalému pobytu podle § 67 odst. 1 ZPC. Pro prvostupňový správní orgán to znamenalo posoudit, zda splňuje podmínky stanovené v odst. 1 § 67 ZPC a zda byla žádost podána ve lhůtě stanovené v odst. 5 § 67 ZPC. Vzhledem k tomu, jak je ustanovení § 67 koncipováno, jak jsou za sebou řazeny podmínky uvedené v odstavcích 2, 3 a 4 § 67 ZPC (viz „*při splnění podmínek v odstavci 1*“) bylo nutné posoudit, zda žalobkyně splňuje současně také některou z podmínek stanovených v odstavcích 2, 3 nebo 4 tohoto ustanovení. Její žádosti totiž mohlo být vyhověno pouze, pokud by byly splněny podmínky stanovené v odst. 1 a 5 § 67 ZPC a současně některá z podmínek stanovených v odstavcích 2, 3 a 4 § 67 ZPC.

Žalobkyně je narozena 2.12.1984 a žádost podala 20.10.2015, tj. v době, kdy jí bylo 30 let. Prvostupňový správní orgán proto konstatoval, že s ohledem na věk a informace uvedené v žádosti žalobkyně nespĺňuje podmínky § 67 odst. 2 písm. a), b), c) ZPC, neboť není mladší 18 let, v žádosti netvrdila, že by nebyla schopna se o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a není osamělá a starší 65 let. Konstatoval, že nespĺnila ani žádnou z podmínek stanovených v § 67 odst. 3 písm. a), b), c) ZPC, neboť v žádosti netvrdila, že by byla rodičem cizince mladšího 18 let nebo cizince, který se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen postarat. Netvrdila, že by jí byl rozhodnutím příslušného orgánu takový cizinec svěřen do péče. Netvrdila, že by byla jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči by byl tento cizinec závislý. Konstatoval, že žalobkyně nespĺnila ani podmínku stanovenou v § 67 odst. 4 ZPC, neboť o vydání tohoto povolení dle obsahu žádosti nežádala z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Z uvedeného je zřejmé, že prvostupňový správní orgán hodnotil toliko splnění podmínek stanovených v § 67 odst. 2, 3 a 4 ZPC. Ačkoli prvostupňový správní orgán neposuzoval samostatně splnění podmínek § 67 odst. 1 ZPC, i když podle tohoto ustanovení žalobkyně o povolení trvalého pobytu žádala, není tento způsob posouzení žádosti prvostupňovým orgánem nezákonný, neboť za situace, že žalobkyně dle skutečností uvedených v žádosti nespĺňovala podmínky odst. 2, 3 a 4 § 67, které musí být splněny současně s podmínkami uvedenými v odst. 1 § 67, bylo samostatně posouzení, zda jsou splněny také podmínky stanovené v § 67 odst. 1 ZPC nadbytečné. Prvostupňový správní orgán proto dospěl ke zcela logickému závěru, že žalobkyně nespĺňuje podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 ZPC, neboť „*není osobou, která by byla oprávněna tuto žádost podat*“.

Na řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu podané podle zákona o pobytu cizinců je nutno ve smyslu § 168 ZPC aplikovat příslušná ustanovení správního řádu. Podle § 45 odst. 2 správního řádu *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této*

lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64). Důvodnou není námitka žalobkyně, že bylo povinností prvostupňového správního orgánu vyzvat ji k odstranění nedostatků žádosti. Žádost o povolení trvalého pobytu byla žalobkyní podána ve smyslu 70 odst. 1 ZPC na úředním tiskopisu. Obsahovala všechny náležitosti, které byla žalobkyně povinna dle tohoto ustanovení v žádosti uvést. Spolu s žádostí byly podle § 70 odst. 2 ZPC žalobkyní předloženy v tomto ustanovení požadované náležitosti. Prvostupňový správní orgán tak rozhodoval o žádosti, která měla veškeré předepsané náležitosti, proto byla způsobilá, aby o ní bylo rozhodnuto. Žalobkyně v žádosti netvrdila žádné skutečnosti, které by bylo možné posoudit jako splnění podmínek stanovených v odst. 2, 3 nebo 4 § 67 ZPC. Není proto správné tvrzení žalobkyně v žalobě, že prvostupňový správní orgán „*prakticky bez dalšího posoudil nesprávně podanou žádost jako zjevně právně nepřipustnou, aniž by se blíže zabýval situací žalobkyně, když v případě, kdy k žádosti nebyly doloženy podklady potřebné pro její vyřízení, rovnou bez dalšího uzavřel, že žádost není důvodná*“. Prvostupňový správní orgán neposoudil žádost jako zjevně právně nepřipustnou, ale podle jejího obsahu a přiložených zákonem stanovených náležitostí zjišťoval splnění podmínek § 67 odst. 2, 3 nebo 4 ZPC. Neměl důvod vyzývat žalobkyni k případnému doplnění žádosti, resp. doplnění jejího tvrzení, a k předložení příslušných důkazů. Neměl důvod vést dokazování a zjišťovat skutkový stav v tom směru, aby mohlo být žádosti žalobkyně vyhověno. Řízení bylo vedeno k žádosti žalobkyně, proto bylo ve smyslu § 45 odst. 1 správního řádu na žalobkyni jako žadatelce, aby tvrdila skutečnosti v souladu s tím, čeho se žádostí domáhala. K tomu je dále nutno odkázat na § 52 větu druhou správního řádu, dle které *je správní orgán povinen provést jen ty důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění stavu věci*. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro rozhodnutí. S těmi se seznámil zástupce žalobkyně, který se však ve lhůtě 30 dnů, kterou mu k jeho žádosti prvostupňový správní orgán stanovil k vyjádření, nevyjádřil. V prvostupňovém řízení tak nebylo doplněno žádné další tvrzení žalobkyně ani předloženy či označeny příslušné důkazy k jeho prokázání. Prvostupňový správní orgán na základě obsahu žádosti a k ní připojených náležitostí zjistil ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti. Nezatížil tak prvostupňové rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností, jak namítá žalobkyně.

Prvostupňový správní orgán na základě podkladů pro rozhodnutí zcela správně uzavřel, že jsou splněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) ZPC, podle něhož *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68*.

C.

Žalovaná blanketní odvolání žalobkyně, k výzvě žalované doplněné, zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se ztotožnila se závěry prvostupňového správního orgánu, ke kterým dospěl při aplikaci § 67 ZPC. Konstatovala, že byl zcela dostatečně zjištěn skutkový stav a na jeho základě učiněn správný závěr o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 písm. f) ZPC. Neshledala, že by bylo prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné, když je v jeho odůvodnění zcela jasně uvedeno,

že důvodem pro zamítnutí žádosti je skutečnost, že žadatelka nesplňuje podmínky stanovené v § 67 ZPC. Dle žalované prvostupňový správní orgán v odůvodnění rozhodnutí řádně a přezkoumatelným způsobem uvedl, na základě jakých skutečností a úvah aplikoval § 67 ZPC a dospěl k závěru o zamítnutí žádosti. Žalovaná se ztotožnila se závěry prvostupňového správního orgánu.

K nesprávné aplikaci § 67, které žalobkyně v odvolání namítala obdobně jako nyní v žalobě, žalovaná uvedla, že jsou v odstavci 1 § 67 ZPC stanoveny podmínky, které musí splňovat žadatel o povolení k trvalému pobytu. Splnění podmínek v odstavci 1 však samo o sobě nestačí, žadatel musí k tomu splnit ještě některou z podmínek stanovených v § 67 odst. 2, 3 a 4 a podmínku stanovenou v odstavci 5. Žalovaná odkázala na výklad § 67 učiněný Městským soudem v Praze v rozsudku sp.zn. 9 Ca 168/2008, podle něhož z dikce § 67 ZPC vyplývá, že žadateli o povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení může být povolení vydáno jen při splnění podmínek uvedených v § 67 odst. 1 a 5 ZPC, tj. při splnění podmínky nepřetržitého pobytu po dobu čtyř let, podmínky přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany a žádost byla podána do dvou měsíců po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dále musí žadatel spadat do okruhu osob vymezených v § 67 odst. 2, 3, a 4 ZPC. Soud v rozsudku doslova uvádí, že při výkladu ustanovení § 67 odst. 1 ZPC ve spojitosti s odstavci 2 až 8 téhož ustanovení je ze systematického hlediska zřejmé, že jsou jednotlivé odstavce vzájemně provázány a navazují na sebe. Zdejší krajský soud se s tímto výkladem § 67 ZPC, jak již byl výše uveden, zcela ztotožňuje. Žádný jiný výklad tohoto ustanovení nepřipadá v úvahu.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zopakovala shodně s prvostupňovým správním orgánem důvody, pro které žalobkyně nesplňuje podmínky § 67 odst. 2, 3 ani 4 ZPC.

Vzhledem k argumentaci žalobkyně v odvolání, že splňuje podmínky § 67 odst. 1 ZPC, se žalovaná zabývala posouzením, tohoto tvrzení žalobkyně. V souladu s obsahem správního spisu uvedla, že žalobkyně podala dne 8.4.2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany (azylu). Správní řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo cca 1 rok a 6 měsíců, tj. od 8.4.2014 do 8.10.2015, kdy nabylo právní moci výše zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 6Azs 151/2015-36, kterým byla odmítnuta pro nepřijatelnost kasační stížnost žalobkyně. Žalobkyně podala dne 20.10.2015 žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 67 ZPC. Na základě toho žalovaná zcela správně dovodila, že žalobkyně nesplňuje ani základní podmínku pro podání žádosti stanovenou v § 67 odst. 1 ZPC, neboť řízení o udělení mezinárodní ochrany netrvalo déle než 2 roky. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4.5.2015, čj. 60 Az 4/2015-43, ani z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, čj. 6 Azs 151/2015-36, nevyplývá žádná informace, která by nasvědčovala splnění podmínek pro podání žádosti o trvalý pobyt podle § 67 ZPC, zejména pokud jde o splnění podmínky dle § 67 odst. 1 ZPC. Ze spisového materiálu a Cizineckého informačního systému žalovaná zjistila, že žalobkyně nesplňuje ani podmínku 4 let nepřetržitého pobytu na území. Uvedené skutečnosti, ze kterých žalovaná vycházela, odpovídají obsahu správního spisu. Soud se proto ztotožňuje rovněž se závěrem žalované, že žalobkyně nesplnila ani podmínku stanovenou v § 76 odst. 1 ZPC pro podání žádosti o povolení trvalého pobytu. Obdobnou žalobní námitku

proto shledal soud nedůvodnou. Správné proto není ani tvrzení žalobkyně, že „*správní orgány obou stupňů pochybily, jestliže dovodily, že žalobkyni nelze podřadit pod žádný případ vyjmenovaný v 67 odst. 2 až 4 ZPC. Žalobkyně splnila podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu již splněním podmínek podle § 67 odst. 1 ZPC. Žalovaná tuto nezákonnost nezhojila a prvostupňové rozhodnutí potvrdila*“.

V žalobě žalobkyně namítá shodně jako v odvolání, že měla být žádost posouzena podle § 67 odst. 7 ZPC. Podle tohoto ustanovení lze prominout splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti stanovené v § 67 odst. 1 ZPC, z důvodů hodných zvláštního zřetele, a to zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území. Obdobně jako nyní v žalobě, žalobkyně neuváděla ani v odvolání žádné konkrétní důvody zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly nutnost posoudit žádost podle § 67 odst. 7 ZPC. Navíc není osobou mladší 15 let a v žádosti ani v odvolání netvrdila nic, co by se týkalo jejího zdravotního stavu, netvrdila, že by se za pobytu na území zhoršil její zdravotní stav, netvrdila nic o nepříznivém zdravotním stavu. Soud se proto ztotožňuje s žalovanou, že nebyl dán důvod, aby byla žádost posuzována podle § 67 odst. 7 ZPC. Soud k tomu dodává, pokud by žalobkyně tvrdila zcela konkrétní důvody hodné zvláštního zřetele a tyto byly zjištěny, byl by to toliko důvod pro prominutí podmínek stanovených v § 67 odst. 1 ZPC pro podání žádosti. Současně by však žalobkyně musela splňovat některou z podmínek stanovených v § 67 odst. 2, 3 a 4 ZPC. Žalobkyně žádnou z nich, jak již bylo uvedeno, nesplňovala. Proto by prominutí podmínky pro podání žádosti nemělo vliv na rozhodnutí o žádosti, jak bylo učiněno správními orgány obou stupňů.

Na rozdíl od žalované má zdejší krajský soud za to, jak již bylo uvedeno, že v daném případě nebyl důvod, aby byla žalobkyně v prvostupňovém správním řízení ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu vyzvána k odstranění nedostatků žádosti. Na zákonnost napadeného rozhodnutí však nemá vliv, že žalovaná označila za vadu řízení, která neměla vliv na zákonnost či správnost napadeného rozhodnutí, že prvostupňový správní orgán nevyzval žalobkyni k odstranění nedostatků žádosti. Postup žalované byl zcela v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, když žalovaná nepřihlížela k této jí označené vadě řízení, o níž neměla důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. V té souvislosti žalovaná zcela správně konstatovala, že řízení o žádosti žalobkyně bylo řízením na návrh podle § 44 a následujících správního řádu, které je ovládáno zásadou dispoziční. Podstatou této zásady je svěřením iniciativy účastníku řízení, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat důkazy k prokázání svých tvrzení, pokud chce být v řízení úspěšný. Bylo proto na žalobkyni, aby v zájmu kladného vyřízení své žádosti prvostupňovému správnímu orgánu doložila všechny doklady, ze kterých by vyplývalo, že zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytu, splňuje. K tomu žalovaná citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4.11.2009, čj. 2 As 17/2009-60, že „*je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady*“.

Žalovaná zcela správně uzavřela, že prvostupňový správní orgán nepostupoval formalisticky, ale postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců, když dospěl k závěru,

že v případě žalobkyně nebyla splněna podmínka stanovená v § 67 ZPC a byly tak naplněny zákonné podmínky pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 písm. f) ZPC. S tímto závěrem žalované se krajský soud zcela ztotožňuje.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* S tím souvisí i námitka porušení § 3 správního řádu, podle něhož *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* V ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu je pak stanoveno, že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* Soud dospěl na základě uvedeného k závěru, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky odůvodnění rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu a není nepřezkoumatelné. Není v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byl ve smyslu § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správními orgány obou stupňů bylo rozhodnuto v souladu s § 67 ZPC a § 75 odst. 1 písm. f) ZPC. Při vydání rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyly porušeny základní zásady správního řízení deklarované v § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

D.

Nedůvodnou shledal soud také námitku porušení § 174a ZPC, podle něhož *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

Jak správně uvedla žalovaná ve vyjádření k žalobě, zákon o pobytu cizinců explicitně stanoví, ve kterých případech je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ustanovení § 174a ZPC pak stanoví, jaká hlediska je správní orgán povinen posuzovat, pokud uvedená povinnost vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců (v případě trvalých pobytů např. z ustanovení § 75 odst. 2 ZPC). V ustanovení § 75 odst. 1 ZPC není stanovena podmínka posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Nebylo proto pochybením, když se přiměřeností rozhodnutí prvostupňový správní orgán nezabýval. Žalobkyně v tom směru ničeho netvrdila v odvolání, proto se také žalovaná posouzením přiměřenosti rozhodnutí nezabývala. Také v žalobě žalobkyně v souvislosti s touto námitkou netvrdí žádné skutečnosti, které by bylo nutno zohlednit. Shodně s žalovanou lze v té souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.11.2015, čj. 9 Azs 218/2015-51 (viz vyjádření žalované). Dále k tomu krajský soud uvádí, že správní orgán nemůže posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žadatele, pokud nejsou

splněny podmínky pro vyhovění žádosti. Pokud nejsou splněny podmínky pro udělení pobytového oprávnění, nemůže být toto oprávnění uděleno pouze z toho důvodu, že by jeho neudělení mohlo mít nepřiměřený dopad do soukromého života žadatele. Není proto správné tvrzení žalobkyně, že „bylo vůlí zákonodárce posuzovat přiměřenost všech rozhodnutí správních orgánů, neboť jen tak lze garantovat jejich spravedlnost“. Nepřípadný je proto také odkaz žalobkyně na nález Ústavního soudu sp.zn. III. ÚS 150/99.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. ledna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová